

РЕШЕНИЕ

№ 2296

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **976** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Т. П. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед № 1316/27.10.2023 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите, с която на основание чл. 108, ал. 1 ЗДСл, във връзка с чл. 12, ал. 1, предл. първо и ал. 4 от същия закон, считано от 01.11.2023 г. е прекратено служебното му правоотношение на длъжност „инспектор по приходите“ в отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразна като постановена в нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че изложените в заповедта мотиви са бланкетни, тъй като не се отнасят до професионалните качества и осъществяваната от жалбоподателя дейност. Изтъкнато е, че получената годишна оценка „неприемливо изпълнение“ не отговаря на получаваните преди това междинни оценки, като липсвали и мотивите; с жалбоподателя не е била проведена заключителна среща, в която последният да сподели мнения и впечатления от работата в ТД на НАП С.; при прекратяване на служебното правоотношение не е изготвен приемо – предавателен протокол за предаване на възложените му преписки. Във връзка с последното се изтъква, че обективна преценката относно изпълнението на задълженията свързани със заеманата от жалбоподателя длъжност следва да се направи въз основа на броя на възложените

преписки, както и с оглед етапа на завършеността им. Въз основа на тези доводи се моли съдът да отмени оспорената заповед и да присъди направените по делото разноски.

Ответникът, изпълнителният директор на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на обжалвания административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Подробни правни съображения за неоснователност на жалбата излага в представено на 05.03.2024 г. писмено становище.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че Т. П. И. е постъпил за първи път на държавна служба на 10.11.2022 г., когато със Заповед № 2949 от 09.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП на основание чл.10д, ал.4 и чл.12, ал.1 от ЗДСл, след проведен конкурс, е назначен на длъжността „инспектор по приходите“ в дирекция „Контрол“, отдел „Ревизии“, сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., считано от 10.11.2022 г.

С оспорената в настоящето производство Заповед № 1316 от 27.10.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, на основание чл.108, ал.1, във връзка с чл.12, ал.1, предл. първо и ал. 4 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Т. И. на длъжност „инспектор по приходите“, в ТД на НАП, считано от 01.11.2023 г. Със заповедта е разпоредено на И. да се изплати обезщетение, съгласно чл. 61, ал. 1 от ЗДСл за неизползван платен отпуск в размер на 20 дни. На основание т. 11 от Решение РМФ № 3/ 24.01.2017г., във връзка с РМФ № 2/02.02.2023 г. е разпоредено на служителя да се удържи сума за работно облекло за 2 месеца.

По делото (по искане на жалбоподателя) е разпитана в качеството ѝ на свидетел Ц. З. З., както и са приети всички доказателства по административната преписка, представени от ответника с опис в съпроводителното писмо към жалбата (л. 3-25 по делото); представените в изпълнение на дадените по делото указания, заверени копия на документите, съхранявани в служебното досие на Т. И. (л. 31-95 по делото); справка за ползван отпуск и представени болнични листове, за периода от 10.11.2022 г. до 08.01.2024 г. (л. 100 по делото).

При така установените факти, Административен съд София - град достигна до следните правни изводи:

Видно от ръкописното отбелязване на оспорената заповед № 1316 от 27.10.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, същата е връчена на Т. И. на 08.01.2024 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, от 22.01.2024 г., е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт съобразно чл.121, ал.1, т.1 от ЗДСл, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспорената Заповед № 1316 от 27.10.2023 г., на основание чл.108, ал.1, във връзка с чл.12, ал.1, предл. първо и ал.4 от ЗДСл е издадена от компетентен административен орган – изпълнителния директор на Националната агенция по приходите. Съгласно чл.108, ал.1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да

съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Следователно, по силата на посочената правна норма, изпълнителният директор на НАП, в качеството му на орган по назначаването е компетентен да прекратява служебното правоотношение на държавните служители в НАП.

В разпоредбата на чл.108, ал.1 ЗДСл са определени както формата, така и съдържанието на акта, с който се прекратява служебното правоотношение, като са изброени изчерпателно реквизитите, които същият трябва да съдържа. Съдът приема, че в случая е спазена установената в чл.108, ал.1 от ЗДСл писмена форма на акта за прекратяване на служебното правоотношение, като в него изрично е посочено правното основание за прекратяване – чл.12, ал.1, предл. първо и ал. 4 от ЗДСл, отразено е, че на служителя се дължи изплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Следва да се посочи, че за разлика от общия текст на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, изискващ излагане и на фактическите основания за издаване на административния акт, чл. 108 от ЗДСл изисква посочване само на правните основания. Мотивирането от фактическа страна не е изведено от специалния закон като абсолютно необходимо условие за законосъобразността на административния акт за прекратяване на служебното правоотношение, поради което не е дължимо излагането на други мотиви. Едногодишният срок за изпитване по цитирания текст е предвиден изцяло в полза на органа по назначаването, на когото е предоставена възможност за преценка на наличието на професионална качества и способности на служителя за изпълнение на заеманата длъжност. Прекратяването на служебното правоотношение в рамките на този срок е в правомощията на органа по назначаването, който няма задължение да мотивира взетото решение. Разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ЗДСл е специална и няма връзка с основанията за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 107, ал. 2 от ЗДСл, още повече че до прекратяване на служебното правоотношение в рамките на срока за изпитване служителят може и да не бъде атестиран. Поради това доводите на жалбоподателя, във връзка с процедурата по атестирането му не може да бъде споделен. (в този смисъл Решение № № 1160 от 31.01.2024 г. на ВАС по адм. д. № 10238/2023 г). В жалбата неправилно се посочва, че правното и фактическо основание за прекратяване на служебното правоотношение на И. е „чл. 107, ал. 2 от ЗДСл – поради получена най – ниска годишна оценка за изпълнението на длъжността“. Неотносими за случая са изложените в тази връзка възражения, касаещи получената от И. годишна оценка за изпълнение на длъжността „инспектор по приходите“, както и методът на оценяване. В допълнение, не се отразява на законосъобразността на административния акт и обстоятелството, проведена ли е спрямо И. заключителна среща, тъй като независимо, че максималната продължителност на срока за изпитване е една година, същият може да бъде и по - кратък и служебното правоотношение да бъде прекратено по - рано, когато се констатира несправяне с работата от страна на държавния служител. На следващо място, съдът не споделя и доводите изложени в жалбата касаещи обстоятелството, че И. е издържал успешно проведения конкурс и е класиран за длъжността „инспектор по приходите“. Същите са относими към последващото му назначаване и встъпване в длъжност по силата на съответни административни актове, поради което са ирелевантни за настоящото делото.

Съгласно чл.12 от ЗДСл „(1) Когато кандидатът се назначава за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност,

органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие. В случай че правоотношението се измени преди изтичането на срока, срокът за изпитване продължава да тече при следващото служебно правоотношение. (2) Ако в срока по ал. 1 служебното правоотношение бъде прекратено, при последващо постъпване на държавна служба започва да тече нов срок за изпитване. (3) Срокът за изпитване не тече през времето, през което държавният служител е бил в законоустановен отпуск. (4) При прекратяване на служебното правоотношение в срока за изпитване държавният служител не запазва присъдения ранг“. С ал. 1, предл. първо на цитираната разпоредба се предоставя право на органа по назначаването да прекрати служебното правоотношение без предизвестие, когато кандидатът е назначен за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност. Разпоредбата е императивна и е предвидена изцяло в полза на работодателя. За да може органът да упражни това свое право, е необходимо наличието на една положителна и една отрицателна предпоставка. Позитивна предпоставка е назначаване на държавния служител да е за първи път на държавна служба, като в разпоредбата на чл.12, ал.2 от ЗДСл е предвидено едно изключение - ако в срока за изпитване служебното правоотношение бъде прекратено, то тогава, при последващо постъпване на държавна служба започва да тече нов срок за изпитване. Отрицателна предпоставка е да не е изминала една година от датата, на която държавния служител е встъпил в длъжност, като и тук в чл.12, ал.3 ЗДСл е посочено, че срокът за изпитване не тече през времето, през което държавният служител е бил в законоустановен отпуск.

В разглеждания случай са изпълнени предпоставките, предвидени във визираната норма. Т. П. И. е назначен за първи път със Заповед № 2949 от 09.11.2022 г., считано от 10.11.2022 г., в която е посочено, че е със рок на изпитване от една година от 10.11.2022г. Следователно едногодишният срок от встъпване в длъжност не е изтекъл към датата на издаване на оспорената заповед – 27.10.2023 г., съгласно която прекратяването е настъпило считано от 01.11.2023 г. В случая, органът по назначаването е упражнил правото си, регламентирано от законодателя, да прекрати едностранно служебното правоотношение в едногодишния срок от встъпването в длъжност по първото назначение на жалбоподателя на държавна служба. Съобразно константната практика на Върховния административен съд, това право е предоставено, за да може, в съответствие с отговорностите му, органът по назначаване да осигури най - ефективното функциониране на администрацията, която ръководи, да се гарантира правото му на преценка относно професионалните, делови качества и умения на държавния служител и на изпълнението на изискванията, трудовите функции и възложените задачи по време на работата му на държавната служба при първото му назначение. Следователно, по същество това е изпитателен срок, установен в полза на този орган, в рамките на който да прецени качествата на служителя, необходими да изпълнява служебните функции и задачи именно като служител по служебно правоотношение.

С показанията си разпитаният в настоящото съдебно производство свидетел Ц. З. възпроизвежда изложената в жалбата версия; относно провеждането на конкурс за длъжността „инспектор по приходите“ в отдел „Ревизии“, на който заедно с жалбоподателя са били класирани; относно периода им на обучение, докато са заемали длъжността; както и, че преди прекратяване на служебното правоотношение спрямо И. не била провеждана заключителна среща и не е съставян

приемо-предавателен протокол за предаване на възложените му преписки. З. дава и сведения, че жалбоподателят е искал смяна на определения от прекия му ръководител наставник, получил е втори наставник, като същият искал да смени и екипа, в който бил разпределен. Тези свидетелски показания са неотнормирани към законосъобразността на оспорваната в настоящето производство заповед, с оглед правното основание за издаването ѝ. Въпреки това от тях се установява, че Т. П. И. е имал проблеми и е срещал трудности в работата си, тъй като е искал назначаване на друг наставник и смяна на екипа.

Предвид гореизложеното от значение в случая е, че при прекратяването на служебното правоотношение на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл не се изследва спазването на служебната дисциплина, изпълнението на служебните задължения от държавния служител, както и обстоятелствата, аргументирали органа да постъпи по този начин. Служителите, заели за първи път държавна служба, по силата на издадения административен акт по чл.9, ал.1 от ЗДСл, задължително преминават през едногодишен срок за изпитване, предвиден в полза на органа по назначаване, така че той да разполага с възможност за проверка на техните професионални качества. Поради това, в случая не е налице несъответствие на административния акт с целта на закона, който изрично предвижда възможност за едностранно прекратяване на правоотношението между страните в срока за изпитване. Преценката на органа по назначаване относно качествата на служителя да изпълнява функциите и задачите, присъщи за заеманата длъжност и съответно при отрицателна такава - да прекрати служебното правоотношение, е в кръга на неговата оперативна самостоятелност и не подлежи на съдебен контрол.

В разглеждания случай изискванията на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл са изпълнени и правото на органът по назначаването да прекрати служебното правоотношение със служителя е упражнено в съответствие с нормативните изисквания - без предизвестие в едногодишния срок за изпитване, като на основание чл. 108, във връзка с чл. 12, ал. 1, предлож. първо и ал. 4 от Закона за държавния служител (ЗДСл) е издаден и процесния акт за прекратяване на служебното правоотношение. По гореизложените съображения, следва да се приеме, че оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед № 1316/27.10.2023 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

ОСЪЖДА Т. П. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия:

